

ΧΩΡΙΣ ΔΕΣΜΑ!

Προσπάθησε νὰ μὴ σκέπτεται πιά καὶ κύταξε τὸ φῶς τοῦ λύχνου ποῦ ἔτρεμε σὰ νὰ σπαρταροῦσε ποῦ ἄκουγε, σκλαβωμένο αὐτό, τὸν ἐλεύθερο ἄνεμο ἔξω νὰ τραγουδᾷ καὶ ἔβλεπε τὴν ἐλεύθερη φωτιά νὰ τρέχει στὸν ἄερα. Ἀλλὰ καὶ ἔτσι σὰ πάνω ἀπ' τὶς κλεισμένες σκέψεις του τοῦ φάνηκε νὰ ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Γόγλη νὰ τοῦ λέει:

— Ὑπάρχει καὶ ἄλλο δίκαιο ποῦ δὲ τοὺς συμφέρει! Σ' αὐτὸ θὰ στηριχθοῦμε!. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἔτσι ἢ ἄλλοιῳ, ἄστο κι' αὐτό, ὅλα δεσίσματα εἶνε, καὶ ζήτα τὴν εὐτυχία σου σὰν τὸ ἐλεύθερο ἄγριο θηρίο!.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια σὰ νάτανε σάλπιγμα οἱ σκέψεις κινήθηκαν καὶ ἔκαναν νὰ ποῦνε, νὰ ποῦνε... Ἀλλ' ὁ Μίκουρας σηκώθηκε μ' ὀρμὴ καὶ ἄρχισε νὰ περπατεῖ πάνω κάτω.

— Φτάνει, φτάνει πιά! ἔλεγε. Σ' ἓνα γύρο θυμίστηκε τὴ γυναῖκα του καὶ τοῦ φάνηκε νὰ ἀργοῦσε.

— Στὸ διάολο οἱ γυναῖκες!.

Ἐσφίξε μὲ μανία τὰ δόντια καὶ κινήθηκε μὲ βιά.

Ὁ ἄνεμος δυνάμωνε. Ἐνα παράθυρο χτύπησε καὶ ἓνα γυαλὶ ἀκούσθηκε νὰ συντρίβεται.

Πρόσεξε στὸν ἄνεμο, στὴ φωνὴ του τὴν ἀγρία.

Ὁ ἄνεμος τρελὸς μουσικὸς καὶ ζηλιάρης τοῦ Πανὸς ἀντίπαλος μανιακὰ ἔψαλλε καὶ μὲ τὰ πολλὰ του σουραῦλια ἔπαιζε τὸ ἄγριο τραγούδι τῆς ἐρημιᾶς!

Ξαφνικὰ αἰσθάνθηκε μιὰ ἀνάσταση νὰ γίνεται μέσα του, σὰ κάτι νεκρὸ νὰ ἔπερνε ζωὴ!. Ταράχθηκε. Πρὶν δεῖ ὅμως τί ἦταν ἔφυγε αὐτό, χάθηκε γρήγορα, ἀλλὰ κομμάτια περασμένης ζωῆς, λησμονημένης ἀρχίσανε νὰ περνοῦνε, κομμάτια ἀφιμένα πίσω ἀπ' ἐκεῖνο ποῦ αἰσθάνθηκε. Ἐδῶ μιὰ θάλασσα νὰ ἀπλώνεται, κουβέρτες, ἓνα παράθυρο στρογγυλὸ ποῦ φαινότανε τὸ κύμα νὰ κινεῖται καὶ μαζί αἰσθάνθηκε ἀκόμα καὶ τὴ μυρουδιά τοῦ κατραμιοῦ, ἓνα τοπίο ὅπου πάνω ἀπὸ δυὸ βουνάκια ποῦ γέφυρα τὰ ἔδενε ἓνας σιδηρόδρομος περνοῦσε...

Ἐμείνε ἀκίνητος χωρὶς τὴν παραμικρὴ σκέψη σὰ μαγεμένος ἀπ' τὶς εἰκόνες ποῦ περάσανε, εἰκόνες ποῦ τοῦ θυμίζανε τὰ μικρὰ του χρόνια, ἀλλὰ καὶ βυθισμένος σὲ μιὰ συγκίνηση ποῦ δὲν ἤθελε

νὰ χαλάσει καὶ αἰσθανόταν νὰ θέλει νὰ ἀκολουθήσει τὶς εἰκόνες κεῖ-
νες στὰ βάθη τῶν χρόνων ποῦ χαθήκαν !.

Καὶ ὅταν συνῆλθε μιλοῦσε ἡ φωνὴ τῶν ἡσυχων αἰσθημάτων.
"Ἐπρεπε νὰ φροντίσει ἀκόμα, νὰ τρέξει, νὰ παρακαλέσει !...

"Ἡ πόρτα ἀνοίξε. Ἡ γυναῖκα του μὲ τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιὰ
μπήκε. Ὁ Μίκουρας στάθηκε καὶ τοὺς ἔβλεπε.

— "Αργίσαμε λιγάκι !. Μὰ ἦρθε καὶ ἡ Σιδέρενα καὶ ἄρχισε νὰ
μᾶς λέει γιὰ τὴ φτώχεια της καὶ τὴν κακομεριὰ της !.

— Καὶ σὺ θὰ ἄρχισες τὴ δικιά μας ;.

— Μὰ μὴ δὲν τὴ βλέπουνε καὶ μὲνε !.

— Δὲν ἔχω ὅμως νὰ δίνω λογαριασμό σὲ κανέναν ἂν πεινῶ, ἢ
εἶμαι χορτάτος !. εἶπε αὐτὸς κουνῶντας τὸ κεφάλι του γρήγορα.

Καὶ μὲ μιᾶς ἀγρίωσε.

— "Ἐ, θὰ δοῦμε !. "Αλλοίμονον σὲ κείνους !. Κατάρρα !. Ξέρω
κι' ἄλλον τρόπο νὰ βγάζω γὰρ τὸ ψωμί μου ! Καὶ γιὰ καλὰ, γιὰ
καλὰ !. Θὰ τὸ δεῖς !. Καὶ ὅχι σὰν ἐκεῖνο τὸν βλάκα, τὸν ἄνδρα της,
ὅχι !. Δὲ θὰ ζητήσω !. "Ὅχι, ὅχι ! Ποῦ νὰ πάρει ὁ διάβολος, ὁ Σα-
τανᾶς !. Ποτέ !. "Ὅχι !. Κάλιο ληστής παρὰ ζητιάνος !.

"Ἡ γυναῖκα του τὸν ἔβλεπε ἀκίνητη.

— Καλὰ, εἶπε σιγά, σιγά, καὶ ἡ φυλακὴ ;

— "Ἡ φυλακὴ ;.

"Ὁ Μίκουρας γέλασε ἓνα ψεύτικο γέλιο.

— "Ἡ φυλακὴ !. Τὸ περίμενα νὰ τᾶκούσω !. "Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι
ἴδιοι εἶνε !. Τὴ φυλακὴ σοῦ λένε !. Ὁ φόβος τῆς φυλακῆς εἶνε ἡ
συνείδηση. "Ἀκου δῶ ὅμως !. Ἐγὼ ἂν δὲν ἔγαινα ἴσαμε τώρα, κα-
κός...κακός!... ὅπως τοὺς λέτε σεῖς, δὲν ἦτανε ἡ φυλακὴ ποῦ μ'ἔκα-
νε !.. "Ὅχι !.. Δὲν τὴ φοβήθηκα ποτέ μου ! Τοῦτον ἐδῶ, φοβή-
θηκα, τὸν ἐαυτό μου ! Οὔτε τὸ θεό σου ! Καὶ γιατί νὰ τὸν φοβη-
θῶ κι' αὐτόν. Τώρα ποῦ δὲν ἔχω, ποῦ πάσχω, μοῦ δίνει ; Τότε γιατί
νὰ τὸν λογαριάζω !. Μὴ δὲν τὸν παρακάλεσα ;. Τότε γιατί νὰ τὸν
λογαριάζω ; Τί γιὰ σκιαχτρο ἀκόμα θὰ τὸν ἔχω, ποῦ μᾶς τὸν βά-
λανε ὅσοι θέλουνε νὰ τρώνε αὐτοί ; Πάει στὸ διάολο κι' αὐτός !.
Πάει !.

Καὶ κινήθηκε νευρικά πρὸς τὸ παράθυρο. Αἰσθάνθηκε αὐτὸ
ποῦ ἔλεγε, νὰ τοῦ κυριεύει ὅλα τὰ νεῦρα, ὅλο τὸ νοῦ.

— Καὶ ἔπειτα ποῦ ξέρουμε τί θέλει ὁ Θεός ;. τὸ καλό, ἢ τὸ
κακό ;.

Τὸ εἶχε κάποτε σκεφθεῖ αὐτὸ καὶ κείνη τὴ στιγμὴ ἦρθε καὶ
βγήκε.

Καὶ ἀλήθεια, σκέφθηκε, γυρισμένος στὸ παράθυρο, μήπως ὁ
κόσμος, αὐτό του τὸ ἔργο, ποῦ εἶνε γεμάτο θάνατο, αἷμα, δὲ φανε-
ρώνει αὐτό... Ἡ ἀγαπημένη του δὲν εἶνε ἡ καταστροφή. Ναί, σὲ
κάθε χτύπημα γεννιέται νέα ζωὴ, γιὰ νὰ τὴν καταστρέψῃ ὅμως καὶ
αὐτὴ. Πρέπει νὰ ἔχει νὰ καταστρέφει !.

"Ἀκουσε τὴ φωνὴ τῆς γυναίκας του νὰ λέει.

— "Ὅπως θέλεις κἄνε ;.

— Τί λές ; τὴ ρώτησε ἄν καὶ εἶχε ἀκούσει καλά.

Καὶ καθὼς γύρισε καὶ τὴν εἶδε νὰ στέκεται ἀκόμα τυλιγμένη στὸ βαθὺ θαλασσὶ σάλι της, τοῦ φάνηκε αὐτό, μαῦρο πένθιμο.

— Τί θές αὐτὸ καὶ τὸ φορεῖς ;.. Βγάλτο !. τῆς εἶπε.

— Γιατί ;

— Βγάλτο, βγάλτο !. Γιατί, γιατί ! Ρωτᾷς ;. Νὰ ἔτσι, δὲ ξέρω τί μοῦρθε καὶ τὸ εἶδα μαῦρο, κατάμαυρο !.. Εἶσαι εὐχαριστημένη ;

— Χριστὸς καὶ Παναγιά !..

Καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ ἀφίνοντας τὸ παιδὶ σὲ μιὰ καρέκλα τὸ ἔβγαλε γρήγορα.

Τὸ παιδὶ ἄρχισε νὰ γρηνιαῖ λίγο.

— Σκάσε καὶ σύ. Τοῦ εἶπε ὁ Μίκουρας.

— Μὴ τὸ κάνεις ἔτσι, χριστιανέ μου, παιδὶ εἶνε !.

Καὶ ἀγκαλιάζοντας τὸ παιδί της.

— "Ελα μικρό μου !. τοῦ εἶπε.

Αὐτὸς πάλι κινήθηκε. Τοῦ ἦρθε μιὰ διάθεση νὰ τοὺς χτυπήσει καὶ τοὺς δύο, νὰ τοὺς βάλει κάτω καὶ μὲ τὰ πόδια του νὰ τοὺς συντρίψει !..

"Εδωσε μιὰ μὲ τὸ πόδι του στὴ γάτα ποῦ μὲ τὴν οὐρὰ ὑψωμένη σὰ σημαία, ἔκανε νὰ τριαφεῖ πάνω του καὶ τὴν ἐτίναξε στὴν πόρτα πάνω. Ἡ γάτα σηκώθηκε οὐρλιάζοντας καὶ ὄρμησε νὰ φύγει σὰ στραβὴ ἀπ' τὴν κλειστὴ πόρτα, ἀνεβαίνοντας πάνω της μὲ τὰ νύχια.

Αὐτὸς θέλησε νὰ τὴν χτυπήσει πάλι, ἀλλ' αὐτὴ ξέφυγε καὶ χάθηκε στὸ δωμάτιο μέσα.

— Στὸ θεό σου τί ἔπαθες ; ἄκουσε τὴ γυναῖκα του νὰ τοῦ λέει !.

Γύρισε γρήγορα.

— Γυναῖκα !. τῆς εἶπε ἄγρια καὶ τὴν κύταξε μὲ τὸ φόνο στὰ μάτια.

Αὐτὴ φοβήθηκε καὶ μαζεύτηκε. Τὸ παιδὶ ἄρχισε νὰ κλαίει.

— Σκάσε !. Πάρτο ἀπ' ἐδῶ !.

Ἡ γυναῖκα τοῦ γρήγορα τὸ σήκωσε καὶ μπήκε στὸ δωμάτιο.

Ὁ ἄνεμος βογκοῦσε, σφύριζε, οὐρλιάζε κουνώντας μανιακὰ τὴν πόρτα, τὰ παράθυρα καὶ αὐτὰ τρίζανε σὰ νὰ πονοῦσαν. Τὸ παραθυρόφυλλο μάλιστα τὸ ἔξω, ἔβγαξε μιὰ φωνὴ λεπτή, σουβλερὴ καὶ μαζὶ ἀκουγότανε νὰ τρίβεται καὶ νὰ χτυπᾷ στὸν τοῖχο.

Περπατοῦσε νευρικὰ πάνω κάτω. "Ενα σκαμνάκι, ποῦ βρέθηκε μπροστά του τὸ τίναξε μακριὰ μὲ κλωτσιά.

"Ακουσε κλάμμα μέσα. Συγκίνηση ἔκανε νὰ τοῦ ἔρθει, ἀλλὰ μὲ μανία τὴν ἔπνιξε καὶ εἶπε σιγά.

— "Αστο διάολο καὶ σύ !.

Σταμάτησε στὸ παράθυρο καὶ κύταξε ἔξω, τὸ σκοτάδι. Κεῖνὴ τὴ στιγμὴ κάποιος περνοῦσε ἀπ' τὴν αὐλή, γιατί φωτιὰ τσιγάρου ἔλαμψε.

Τοῦ Μίκουρα τοῦ φάνηκε ἡ λάμψη κείνῃ σὰν αἷμα, καὶ ἕνας φόβος τοῦ ἦρθε, μὴ σήμαινε αὐτὸ ὅτι, τὸ δικό του αἷμα θὰ ἔτρεχε ! Γιὰ τοῦτο γρήγορα στὴ θέση κείνῃ ποῦ ἔλαμψε τὸ τσιγάρο φέροντας μὲ νὸ νοῦ του μιὰ γραμμὴ αἵματος εἶπε :

— "Ενας ἄνθρωπος σφαγμένος !.

Τὸ κλάμμα τῆς γυναίκας του ξακολουθοῦσε. Ἦτανε σιγαλὸ καὶ ἔμοιαζε μὲ μικροῦ παιδιοῦ. Αὐτὴ τὴν ὁμοιότητα βρῆκε.

Ἡ μανία του ἔπεσε καὶ αἰσθάνθηκε λύπη, λύπη.

— "Αχ θεέ μου !. εἶπε.

Καὶ σκέφθηκε νὰ μὴ φερθεῖ ἄλλη φορὰ στὴ γυναῖκά του ἔτσι, ἀλλὰ πάλι καὶ χτὲς τὸ εἶχε πεῖ καὶ πάλι τὸ ἔκανε σὰ νὰ ὑπῆρχε κάποιος δαίμονας ποῦ ἴσα ἴσα κύταζε νὰ τοῦ ρίχνει αὐτές του τὶς ὑποσχέσεις !.

Καὶ στὸ νοῦ του ἦρθε ἡ μορφὴ τῆς ποῦ τόσο εἶχε καταβληθεῖ ἀπ' τὶς στερήσεις. Εἶδε τὰ μάτια τῆς βαθουλὰ, μιὰ κιτρινάδα ριχμένη στὸ πρόσωπο, καὶ κάτι ἀκόμα, πάνω ἀπ' αὐτά, τῆς δυστυχίας !..

Λύπη, κῦμα μεγάλο λύπης τοῦ ἦρθε γι' αὐτό. "Ενα κοριτσάκι μὲ ξανθὰ μαλλιά, μαῦρα μάτια καὶ μάγουλα στρογγυλὰ καὶ χνουδάτα σὰ ροδάκινο, πέρασε μὲ μιὰ κίνηση πουλιοῦ, χελιδονιοῦ, στὸν ἀέρα...

Δὲ βάσταξε πιά, πῆγε μέσα νὰ τῆς μιλήσει, νὰ φιλιωθοῦνε.

Αὐτὴ ἦτανε γυρμένη κοντὰ στὸ μικρὸ ποῦ τὸ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος.

Δὲ τὴν πλησίασε, ἀλλὰ στάθηκε μακριά.

— "Ελα, ἔλα, σήκω !. Τί κλαῖς ;. Δὲ ξέρεις ;. Οἱ στενοχώριες τὰ κάνουν αὐτά !. τῆς εἶπε.

Ἡ γυναῖκά του ταραχθηκε ἀπ' τὸ κλάμμα πὺὸ πολὺ.

— "Ελα, ἄστα !. Τὸ ξέρω !. "Εφταιξα ! Μὰ...

Διακόπηκε. Ἡ πόρτα χτύπησε δυνατὰ. Ὁ Μίκουρας πῆγε γρηγορὰ γιὰ νὰ ἀνοίξει, ἐνῶ ἡ γυναῖκα σηκωνότανε, καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε σφογγίζοντας τὰ μάτια τῆς.

— Ποιός ; ρώτησε ὁ Μίκουρας.

Καὶ ἄνοιξε δίχως νὰ περιμένει ἀπάντησιν. Κιτρινίσε σὰ νὰ εἶδε φάντασμα. Ὁ Γόγλης !.

Μιὰ μέρα, καὶ ἦτανε καιρὸς, στὴν ἀρχὴ τῆς δυστυχίας του, τοῦ εἶχε πεῖ ὁ Γόγλης, ὥστερα ἀπὸ ὁμιλία μεγάλη ποῦ φάνηκε αὐτός, ὁ Μίκουρας νὰ θέλει νὰ τὸν ἀκολουθήσει.

— Καλά. "Αμα πετύχω τίποτα καλὸ θὰ ἔρθω νὰ σὲ εὔρω !.. Σπίτι σου θὰ ἔρθω νὰ σὲ ζητήσω, ὅχι ἀλλοῦ γιὰ τέτοια δουλιὰ. "Αμα μὲ δεῖς νὰ τὸ ξέρεις, τέτοιο εἶνε στὴ μέση !..

"Απ' τὴ βραδυνὰ κείνη εἶχε καιρὸ νὰ δεῖ τὸ Γόγλη. Δὲν πῆγαινε πιά στὴν ταβέρνα ποῦ σύχναζε αὐτός. Εἶχε τραβιχθεῖ σχεδὸν ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸν θυμώταν ὅταν ἀπελπιζόταν ἢ θυμῶνε. Πίστευε ὅτι ὁ Γόγλης θὰ εἶχε λησμονήσει ὅτι τοῦ εἶπε, ἀλλὰ νάτος !. Τί ἄλλο νὰ θελε 'κεῖ ;

Γελαστὸς μὲ τὰ μάτια του τὰ μαῦρα-μαῦρα, νὰ λάμπουν διαπλίσια στεκότανε στὴν πόρτα.

— Καλὴ σπέρα !. εἶπε καὶ μπῆκε μέσα.

— Καλὴ σπέρα κυρία Μίκουρα ! εἶπε στὴ γυναῖκα τοῦ φίλου του, ὥστερα στρέφοντας σ' αὐτόν:

— Κάτι σὲ θέλω !. Εἶναι ἀνάγκη ! Καὶ τὸν κύταξε νεύοντας του.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Μίκουρα κύταξε ἀνήσυχα. Ὁ Μίκουρας ταραγμένος καὶ χωρὶς νὰ ἔχει δύναμη νὰ ἀρνηθεῖ ζητοῦσε τὸ καπέλο του..

Μέσα του ἔβλεπε νὰ ἔχει γείνει ἓνα κενόν.

— Μὰ ποῦ θὰ πᾶτε ; ρώτησε ἡ γυναῖκα του.

— Τίποτα, τίποτα ! Κάποια δουλίτσα ! Θὰ σᾶς πῶ ! Μή σας μέλει. Δὲν εἶνε τίποτα !. τῆς ἀπάντησε ὁ Γόγλης.

Καὶ χαμογελοῦσε γλυκά, ἴσιος, ἴσιος καθὼς στεκότανε σὰν κοντὸς πετεινὸς καὶ κύταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐδῶ καὶ κεῖ, παντοῦ ἡ γρήγορη ματιά του γύριζε.

— Μιὰ στιγμή !. ἔκανε καὶ ὁ Μίκουρας στὴ γυναῖκα του, δὲ θ' ἀργίσω !.

Αὐτὴ τὸν κύταξε καλὰ χωρὶς νὰ τολμήσει νὰ πει κείνο ποῦ τῆς φάνηκε στὰ μάτια.

— Ἔλα πᾶμε !. εἶπε ὁ Μίκουρας στὸ Γόγλη.

Εἶχε τὸ κεφάλι ὀρθιο τώρα καὶ τὰ μάτια του εἶχανε ἀγριέψει. Μέσα του ξαφνικὰ εἶχε αἰσθανθεῖ μιὰ εὐχαρίστηση δυνατὴ γιὰ τὴ νέα ζωὴ ποῦ θὰ ἀρχίζε, τὴ ζωὴ τοῦ ἀγρίου, τοῦ ἐλεύθερου θηρίου. Καὶ τόσο δινατὰ τὴν αἰσθάνθηκε ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ φωνάξει, νὰ πεῖ τὴ χαρὰ του ὅμοιος στὰ ἀληθινὰ μὲ τὰ θηρία ποῦ βρονχῶνται ὅταν πειναλέα ἀλλὰ ὑπερήφανα, τρέχουν ζητῶντας τὴν τροφὴ τους !.

Καὶ φύγανε ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλον.

— Σταθῆτε !. τοὺς λέγει ἡ γυναῖκα τους πέρνοντας τὸ λύχνο νὰ τοὺς φωτίσει, ἀλλὰ μιὰ πνοὴ ἀνέμου τὸν ἔσβυσε καὶ σκοτάδι ἀπλώθηκε.

— Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει !

Ἡ λεπτὴ φωνὴ τοῦ Γόγλη ἀκούσθηκε ἀπ' τὸ σκοτάδι νὰ βγαίνει ὅπου σὰ φαντάσματα ἐκινοῦντο οἱ δύο τους.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Μίκουρα ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ἄναψε τὸ λύχνο πάλι. Ἡ ὑποψία εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴ βασανίζει. Ἐκανε τὸ σταυρὸ της παρακαλῶντας τὸ θεὸ νὰ τοὺς βοηθήσει, νὰ βοηθήσει τὸν ἄντρα της, καὶ μίηκε μέσα στὸ δωμάτιο. Τὰ παραθυρόφυλλα, τὰ ἔξω τὰ εἶχε κουφωτὰ καὶ δὲν τόλμησε νὰ τὰ κλείσει. Τῆς φάνηκε κακὸ γιὰ κείνον ποῦ ἦταν ἔξω. Σκέπασε τὸ παιδάκι χωρὶς νὰ τὸ βάλει στὴ θέση του. Ἦθελε νὰ εἶνε ἔτσι ἐκεῖ, γιὰ νὰ δείχνει κι' αὐτὸ ὅτι τὸν περιμένουν ! Καὶ κάθησε σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ.

Μέσα στὴν κουζίνα ἔβλεπε τὸ φῶς τοῦ λύχνου νὰ τρέμει σὰ νὰ κουνοῦσε τὰ φτερά του..

Ὁ ἄνεμος ξακολουθοῦσε νὰ φυσᾷ δυνατός. Ἀκουσε ἓναν κρότο καὶ σηκώθηκε καὶ κύταξε ἀν' ἡ πόρτα ἦταν κλεισμένη καὶ πάλι πῆγε στὴ θέση της.

Προσπαθοῦσε νὰ βάλει κάτι καλὸ στὸ νοῦ της, κάτι νὰ σκεφθεῖ εὐχάριστο, ἀλλ' ἐκεῖ πάντα εὑρίσκει τὸ κακὸ, τὸ κακὸ νὰ ἔχει πιᾶσει θέση.

Ἐγειρε λίγο στὸ προσκέφαλο.

Ὁ ἄνεμος μούγκριζε ἄγρια ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε βογοῦσε σὰ νὰ πονοῦσε, νὰ ἔκλαιε. Καὶ οἱ ἀστραπὲς πάλι ξαναρχίσανε νὰ λάμπουν καὶ νὰ φωτίζουν τὸν ἔρημο δρόμο, τὰ κλειστὰ σπίτια.

Ξαφνικὰ ξύπνησε, καὶ ξύπνησε ἀπὸ μιὰ φωνὴ ἀνθρώπου ποὺ σφάζουν !

Τίποτα, τίποτα !.. Ἑσυχία !.. Μὰ αὐτὴ ἡ φωνή ;.. Ἦταν ὄνειρο ;..

Ὁ ἄνεμος δὲν ἀκουγότανε πιά νὰ φυσᾷ καὶ ἡ σιωπὴ μόνη ἀπλωνότανε !..

Ἡ ὥρα θάταν περασμένη !. Ἔτσι τῆς φάνηκε ὅτι ποτὲ δὲ θὰ ἔβλεπε τὸν ἄνδρα της, πιά !.

Ἔτρεμε ὅλη.

— Μὴ ἦτανε ἡ φωνή του ;.. πάλι τὸ σκέφθηκε καὶ ὄρμησε στὸ παράθυρο. Δὲν τὸ εἶχε ἀνοίξει καὶ τὸ ἄφισε γυρίζοντας πάλι πίσω. Σκέπασε τὸ μικρὸ της καλά, τὸ κουνούλωσε, καὶ πάλι ὄρμησε καὶ ἀνοίξε τὸ παράθυρο, καὶ προσπάθησε ν' ἀκούσει μέσα στὴν ἡσυχία.

Σιωπὴ, σιωπὴ. Ὁ δρόμος σκοτεινός, ἔρημος. Τὰ φανάρια θαμπὰ δῶ καὶ κεῖ, φωτίζανε λίγο καὶ τρέμοντας.

Τὰ μάτια της εἶχανε ὑγράνει καὶ παρακαλοῦσε, παρακαλοῦσε τὸ θεό.

Πέρασε λίγη ὥρα. Οὔτε ὁ παραμικρὸς κρότος στὸ δρόμο, ἀλλὰ πέρα καὶ πέρα ἡσυχία βαθειά. Περίμενε, περίμενε. Οἱ ἀγκῶνες της εἶχανε πονέσει. Νὰ βοηθοῦσε ὁ θεός ! Τίποτα ὅμως, ἡσυχία καὶ σιωπὴ ἦτανε ἡ ἀπάντηση...

Ἀλλὰ νά, ἓνα περπάτημα μακρινό, μακρινὸ ξαφνικὰ μέσα στὴ σιωπὴ τὴ μαύρη, ποῦ φαινότανε κάτι νὰ περιμένει, ἓναν δαίμονα θεό !...

Κάποιος ἐρχότανε μὲ γρήγορο γρήγορο βάδισμα. Αἰσθανθῆκε σὰν κάτι νὰ ξημέρωνε μέσα της.

— Αὐτὸς εἶνε !.. εἶπε.

Τὸ βῆμα πλησίαζε, πλησίαζε. Ἔσκυψε. Ἐνα σκοτεινὸ σχῆμα ἀνθρώπου εἶδε νὰ ἔρχεται βαδίζοντας σύρριζα στὸν τοῖχο. Αὐτός, αὐτός.

Τῆς ἦρθε νὰ ἀγκαλιάσει τὴν εἰκόνα νὰ τὴ φιλήσει.

— Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, θεέ μου ! εἶπε.

Μὰ μποροῦσε νὰ μὴ τὴ βοηθήσει ; Τὸν εἶδε νὰ χώνεται μέσα. Ὁρμησε καὶ τοῦ ἀνοίξε. Τὴ σκάλα δὲν τὴν ἄκουσε, ἀλλὰ τὸν εἶδε στὴν πόρτα.

— Στάσου !. τῆς ἔκανε αὐτὸς καθὼς μπῆκε. Κλεῖσε !

Τὸν εἶδε ἀλλαγμένο πολὺ, πολὺ ἀλλαγμένο στὸ πρόσωπο.

— Φέρε μου νερὸ νὰ πλυνθῶ. Γρήγορα !

Ὁρμησε καὶ πῆρε τὸ σταμνὶ καὶ τοῦ ἔχυσε στὰ χέρια ποῦ τὰ ἄπλωνε στὸ νεροχύτη.

— Ὅχι πιά ! Πᾶψε !. τῆς εἶπε καὶ αἰσθανότανε τὰ χέρια του νὰ τρέμουν, νὰ τρέμουν.

— Νὰ σκουπισθεῖς ;..

— Ὅχι !. Φέρε !.

— Μά, τί ἔχω... Γιατί κάνω ἔτσι ; ἔκανε αὐτός, καθὼς αὐτὴ ἔτρεχε νὰ τοῦ φέροι τὴν πετσέτα.

— Στὸ διάολο !.. Πάει, ἔγινε ! "Ἐχω... ἔ!..

"Ἡ γυναῖκα του τοῦ ἔφερε τὴν πετσέτα. "Ἐκανε νὰ σκουπισθεῖ καὶ προσπάθησε νὰ στηρίξει τὴ σκέψη του σ' αὐτό, ἀλλὰ ξαφνικὰ στάθηκε.

— Γιατὶ κάνω ἔτσι, ἔ ! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του κουνῶντας τὸ κεφάλι. Νὰ μᾶς πιάσουν, δὲ μᾶς πιάνουν ! "Ὅχι !. Γι' αὐτό, ἔ, ἔ !... Μὰ δὲ μοῦ λὲς ἐσύ, τὰ ἄγρια θηρία αἰσθάνονται τέτοιο ὅταν σκοτώνουν γιὰ νὰ φᾶνε ; Αἰσθάνονται ; "Ε, εἶμαι ἄγριο θηρίο κ' ἐγώ ! Τί θέλεις ;

"Ἐνας κεραυνὸς ἐβρόντησε ἔξω, μέσα στὴ σιωπῇ, καὶ βρόντησε σὰν κρότος μαζὶ μεγάλων κανονιῶν. Καὶ μὲ μιᾶς βροχῇ ἀκούσθηκε νὰ χτυπᾷ, νὰ πέφτει ραγδαία καὶ νὰ δυναμώνει, νὰ δυναμώνει, καὶ ἡ σιωπὴ νὰ γεμίζει ἀπ' τὸ θόρυβό της, σὰν πατήματα μυριάδων βροκολάκων, μυριάδων στοιχειῶν ποὺ εἶχανε κυκλώσει τὸ σπίτι !

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ